

Do vlastních hnízd
slétnou se sny,
sama je vídám,
smuteční dny
mých vrb,
mých vrb.

Do obrysů,
jak do vůně vín,
padám,
jak naschvál se neprobouzím,
kámen je skála,
jak lítost
jak chrám,
modlím se dýchám.

Člověk je půl,
lidí je moc,
jak v mořích jak sůl,
jak v odlivech noc,
tiše věříš, tiše věříš...

Že bolest je svět
a radost je ráj,
a nejvyšší ví...
a útes a kraj,
tiše věříš, tiše věříš.

Do vlastních hnízd,
slétnou se sny,
i královny ví,
jak oplakat dny,
také se modlí,
také se modlí...

Na vinách prst,
jak na svědomí,
my nepláčem' nikdy,
jen v podvědomí,
jak oči orlí,
jak oči orlí.

Člověk je půl,
lidí je moc,
jak v mořích jak sůl,
jak v odlivech noc,
tiše věříš, tiše věříš...

Že bolest je svět
a radost je ráj,
a nejvyšší ví...
a útes a kraj,
tiše věříš, tiše věříš.

Do vlastních hnízd
slétnou se sny,
sama je vídám,

smuteční dny
mých vrb,
mých vrb.